

Drivhuset

Over de siste årene har det blitt en vitenskapelig konsensus at verden blir varmere, og at det er mennesket som er «synderen». At kloden endrer temperatur er egentlig ikke noe nytt, men de store mengdene av drivhusgasser som blir sluppet ut gjennom forbrenning av fossilt gjør framtiden usikker for mange. Min ide er å bruke toppetasjen til fremme et håp om en god fremtid, og å formidle kunnskap om hvordan vi kan realisere den.

Mange har nå fått øynene opp for hvordan man skal unngå å produsere CO₂. Det imidlertid få som har satt seg inn i hvordan de på individuell basis kan øke absorpsjonen av slike gasser fra atmosfæren.

Når man tenker på jordas lunger kommer det gjerne frem et bilde av jungel og regnskog. Dette er ikke uten grunn, da det er plantene som absorberer mest CO₂ på landjorda. Det mange ikke vet er imidlertid at ikke alle planter er like effektive til dette! For å skape en grønn lunge i høyden av byen, som kan puste selv når snøen har lagt seg, foreslår jeg altså å fylle toppetasjen med planter. Disse burde så ikke selekteres kun basert på estetikk, men også for deres effektivitet i å absorbere CO₂. Da den baserer seg på et rikt planteliv og store vinduer har jeg valgt å kalle min idé for toppetasjen «Drivhuset».

Med et stort areal til disposisjon vil det også være rom for andre planter med en annen nytteverdi. En mulighet er å ha en seksjon med planter som bedrer inneklimate gjennom å filtrere skadelige kjemikalier fra luften. Da dårlig inneklimate kan føre til en rekke sykdommer vil dette kunne være av stor samfunnsmessig gevinst – særlig hvis besøkende ble opplyst om disse gjennom QR-koder m.m. Potensielt kunne de også bli videresendt til forhandlere som e.g. plantasjen via disse for å kjøpe sine egne planter.

Beboere i en by som Oslo kan også ha godt av å bli inspirert til å dyrke sin egen mat. Gitt at en trend tar av vil hver innbygger gjennomsnittlig få i seg mindre sprøytemidler, og mindre mat trengs å importeres inn i byen. Som en ekstra bonus ved å dyrke dem i toppetasjen kan «hjemmelagde» grønnsaker (om enn i liten skala) serveres i mathallen i huset.

Så langt kan idéen virke som en naturalists drøm, men det er viktig å formidle at teknologi ikke er en fiende men en venn i kampen om å løse fremtidens klimautfordringer. I informasjonsskrivet til konkurransen kommer det fram at ett

steg i den riktige retningen allerede er vurdert – plassering av solceller på taket. Å holde 6000 m³ på en jevn temperatur gjennom hele året krever mye energi, og det burde satses på å produsere mest mulig selv. Det er imidlertid ikke bare etterspørselen for energi som vil øke i fremtiden, men også etterspørselen på vann. Et stort mangfold av planter som postulert over vil klart kreve en mye av det, særlig hvis en hydroponisk løsning velges. Belastningen på forbruket kunne så blitt redusert gjennom fangere som passivt tar vann ut av skyene, eller oppsamlere som samler regnvann. Dette vannet kan så ledes inn i bygget på mange måter, der kanskje den mest spektakulære metoden er en kjegleformet trakt i taket som drypper vann ned i en dam – som igjen kan være fylt av vannliljer. Uansett hvilken design som benyttes ser jeg potensialet til å gjøre rennende eller dryppende vann visuelt slående.

En annen effektiv, mer høyteknologisk måte å formidle at teknologi kan jobbe direkte i synergi med naturen er å investere i smartpotter: Her er det et mangfold av produkter – fra de som informerer om plantene får for mye/lite vann eller lys, til de som gir plantene dette selv. Disse er enda relativt ukjente i Norge, og har potensiale til å få flere til å plante sin første blomst.

Sist men ikke minst er det viktig å gjøre toppetasjen til et sted hvor folk kan slappe av. Varme farger, natur-/regnskogslyder fra skjulte høyttalere kan lage atmosfæren, som så kan nytes fra sittearealer spredt rundt om i arealet.

Med et stort fokus på planter er det naturlig at et gartneri burde ta seg av «driften» av plantene. Et annet selskap som kan bidra i designfasen gjennom sin brede kompetanse i utforming av «takhager» er Nabolagshager.

De fleste takhager i Norge er imidlertid bare en flekk med gress på taket av bygget, og selv ikke med et internasjonalt søkelys virker det ikke til å være noen andre som har tatt idéen så høyt opp som til denne skalaen. Dette ville vært et signalprosjekt for alle parter.

Så hvorfor burde et slikt signalprosjekt legges nært Oslo S.? For det første er det et område med høy gjennomfart, og dermed høy synlighet. Da ett av målene med idéen er å spre kunnskap vil det naturligvis være en stor fordel at flest mulig har muligheten til å bli eksponert for den. Det vil også være til en stor fordel for reisende å kunne besøke et rolig område når man venter på kollektivtransport.

Uansett hvilken idé som velges til slutt håper jeg dette siste blir lagt ekstra vekt på – da det er noe jeg også personlig har ønsket i perioder med mye buss-for-tog!